

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 627/2022
05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Катарине Манојловић Андрић чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Лукић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво – Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3408/21 од 01.09.2021. године, у седници већа одржаној 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3408/21 од 01.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 817/19 од 28.01.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је субјективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио у периоду од 01.04.2014. године до 30.09.2020. године исплати износ од 1.816.835,68 динара у појединачно опредељеним месечним износима са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате и да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на наведене износе исплаћених зарада, и то доприносе пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 189.384,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3408/21 од 01.09.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 817/19

од 28.01.2021. године у ставу другом и трећем изреке и одбијен као преураћен тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио у периоду од 01.04.2014. године до 30.09.2020. године са припадајућом законском затезном каматом и захтев за уплату у корист тужиоца доприноса за обавезно социјално осигурање на износе исплаћених зарада ближе наведених у садржају става и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 189.384,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење, а обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 6.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова поступка по жалби исплати износ од 16.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, у смислу члана 408. ЗПП у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на које се указује ревизијом тужиоца, јер другостепени суд у поступку одлучивања по жалби није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло утицати на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене – Полицијска управа Гњилане, Координациона управа за Косово и Метохију на радном месту ... Решењем тужене 06/25 број 118-1-19-1-99/2013 од 31.12.2013. године тужиоцу је престао радни однос код тужене са даном 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Пресудом Управног суда У 6424/14 од 05.03.2015. године уважена је жалба тужиоца и решење жалбене комисије Владе Републике Србије 118-00-132/2014-1 од 07.03.2014. године је поништено, а предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, након чега је тужена донела решење број 118-77/17 дана 10.04.2017. године којим је тужиоцу поново утврђен престанак радног односа код тужене са даном 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Пресудом Управног суда У 12247/17 од 30.01.2019. године уважена је тужба тужиоца и поништено решење жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-00018/2017-1 од 31.05.2017. године, а предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем тужене 118-22/20 од 15.07.2020. године тужиоцу је утврђен престанак радног односа код тужене са даном 31.12.2013. године са правом на посебну пензију. Против овог решења тужилац је изјавио жалбу о којој је одлучено решењем жалбене комисије од 08.10.2020. године и против ког је тужилац поднео тужбу Управном суду дана 30.10.2020. године. Постављеним тужбеним захтевом тужилац је тражио исплату разлике између посебне пензије коју је у спорном периоду остваривао и зараде коју би примао да није донето решење о престанку радног односа од 31.12.2013. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио код тужене, у периоду од 01.04.2014. године до 30.09.2020. године исплати инос од 1.816.835,68 динара са образложењем да у спорном периоду тужилац није радио код тужене услед кривице и незаконитог поступања тужене, а код чињенице да је тужилац поднео тужбу Управном суду дана 30.10.2020. године ради поништаја решења тужене – жалбене комисије Владе РС од 08.10.2020. године и које решење није правноснажно, због чега тужиоцу у одсуству коначног и правноснажног решења о престанку радног односа припада накнада штете у висини разлике коју би тужилац остварио на пословима које је обављао до престанка радног односа и пензије која му је исплаћивана у спорном периоду.

Одлучујући о жалби тужене, другостепени суд је закључио да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев са образложењем да је у поновном поступку решењем тужене од 15.07.2020. године тужиоцу поново утврђен престанак радног односа са даном 31.12.2003. године са правом на посебну пензију, да је решењем жалбене комисије Владе Републике Србије од 08.10.2020. године одбијена жалба тужиоца изјављена против назначеног решење тужене, а да Управни суд још увек није донео одлуку по тужби тужиоца поднетој против другостепеног решења тужене, из чега произилази да захтев тужиоца за исплату разлике плате коју би евентуално остварио да је наставио да ради код тужене и посебне пензије коју је у утуженом периоду примао, за сада преурањен.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на исплату разлике између плате коју би евентуално остваривао да је наставио рад код тужене и посебне пензије коју је у утуженом периоду примао, али не из разлога које је навео другостепени суд.

Наиме, постојање правноснажне судске одлуке, којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос даје право на накнаду штете у виду изгубљене зараде (члан 191.став 1.-3. Закона о раду).

У конкретном случају, тужена је у поновљеном поступку, дана 15.07.2020. године, донела решење којим је утврђено да је радни однос тужиоца код тужене престао са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију и да је одлучујући о жалби тужиоца на наведено решење, жалбена комисија Владе Републике Србије решењем од 08.10.2020. године одбила жалбу тужиоца као неосновану. Дакле, решење тужене од 15.07.2020. године, по ком је тужиоцу престао радни однос са 31.12.2013. године, постало је коначно у управном поступку и од када тужилац није у радном односу и од ког момента не остварује права из радног односа, због чега му не припада праву на исплату разлике између посебне пензије и зараде коју би остваривао у спорном периоду.

Чињеница да је тужилац поднео тужбу Управном суду ради поништаја решења жалбене комисије Владе Републике Србије од 08.10.2020. године је у конкретном

случају без утицаја, обзиром да о истој још увек није одлучено, због чега је решење од 15.07.2020. године којим је тужиоцу престао радни однос коначно и извршно.

Стога у конкретном случају нема незаконитог поступања тужене којим би тужиоцу била проузрокована штета, због чега тужилац нема право на исплату разлике између зараде коју би тужилац остварио на пословима које обавља до престанка радног односа код тужене и посебне пензије која му је исплаћивана у спорном периоду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић